ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

1.ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Μάθε τώρα τι έκανε ο Νασικάς αργότερα. Λίγες μέρες αργότερα, όταν ο Έννιος είχε έρθει στο Νασικά και αυτόν ζητούσε από την πόρτα, ο Νασικάς φώναξε ότι δεν ήταν στο σπίτι, αν και ήταν στο σπίτι. Τότε ο Έννιος αγανακτισμένος επειδή ο Νασικάς έλεγε ψέματα τόσο φανερά είπε: «Τι (λες); Εγώ δεν γνωρίζω τη φωνή σου;» Θέλεις να μάθεις τι απάντησε ο Νασικάς; «Είσαι άνθρωπος αναιδής».

Ο Καίσαρας ενδιαφέρθηκε πολύ να αγοράσει το κοράκι· κι, έτσι, το αγόρασε για είκοσι χιλιάδες σηστέρτιους. Αυτό το παράδειγμα παρακίνησε κάποιον παπουτσή να διδάξει σε (ένα) κοράκι τον ίδιο χαιρετισμό. Για πολύ καιρό κόπιαζε μάταια· κάθε φορά που το πουλί δεν απαντούσε, ο παπουτσής συνήθιζε να λέει: «Έχασα το λάδι και τον κόπο μου» («Κρίμα στον κόπο μου»).

Τότε ο νεαρός επειδή είχε εμπιστοσύνη στις δυνάμεις του και επειδή παρακινήθηκε από την επιθυμία για μάχη , αντίθετα με τη διαταγή του υπάτου όρμησε στον αγώνα· και γενναιότερος από τον εχθρό τον διαπέρασε με το δόρυ και τον απογύμνωσε από τα όπλα. Αμέσως οι εχθροί ζήτησαν τη σωτηρία στη φυγή. Αλλά ο ύπατος, όταν επέστρεψε στο στρατόπεδο, τιμώρησε με θάνατο το νεαρό, με τις ενέργειες του οποίου οι εχθροί είχαν τραπεί σε φυγή.

2.α. voces, vi, ianuis, ea exempla , aves

2.β. quorum, consulibus, impudentiore, quae, fortis, corvos,
earum , mortium – mortes/-is, par

3.α.
i. rue, ruito
ii. spoliaret
iii. quaesivisse
iv. mentituri sitis
v. scitum iri
vi. voluntne
vii. futurus fueras
viii. soleret
ix. emeris / -re

3.β. mentiens, mentiturum , mentitum
confidendi, confidendae, confidendi

4.α. i. iniussu: απρόθετη αφαιρετική οργανική που δηλώνει το εσωτερικό αναγκαστικό αίτιο και προσδιορίζει το ruit
ii. cuius: γενική υποκειμενική στο opera
iii. morte: απρόθετη αφαιρετική οργανική που δηλώνει ποινή και προσδιορίζει το multavit
iv. se: υποκείμενο στο non esse (ταυτοπροσωπία: μετά από λεκτικό ή δοξαστικό ρήμα ενεργητική φωνής, το υποκείμενο του ειδικού απαρεμφάτου δεν παραλείπεται ποτέ, αλλά δηλώνεται πάντα σε αιτιατική, ακόμη και στην ταυτοπροσωπία - λατινισμός του ειδικού απαρεμφάτου). Η αντωνυμία se δηλώνει άμεση αυτοπάθεια.
v. domi: επιρρηματικός προσδιορισμός που δηλώνει στάση σε τόπο και προσδιορίζει το non esse
vi. homo: κατηγορούμενο στο εννοούμενο tu μέσω του es
vii. emere: τελικό απαρέμφατο, σε θέση υποκείμενου στο απρόσωπο ρήμα interfuit
viii. milibus: αφαιρετική της αξίας (συγκεκριμένη, υλική) από το emerat

4.β. «quid postea Nasica fecerit»: Δευτερεύουσα ουσιαστική πρόταση – πλάγια ερώτηση, μερικής άγνοιας. Εισάγεται με την ερωτηματική αντωνυμία quid (γιατί δηλώνει μερική άγνοια), εκφέρεται με έγκλιση υποτακτική (όπως όλες οι πλάγιες ερωτήσεις), γιατί θεωρείται ότι η εξάρτηση δίνει υποκειμενική χροιά στο περιεχόμενο της πρότασης, συγκεκριμένα χρόνου Παρακειμένου (fecerit), γιατί εξαρτάται από ρήμα αρκτικού χρόνου (accipe: προστακτική Ενεστώτα) και, σύμφωνα με την ακολουθία των χρόνων, εκφράζει το προτερόχρονο στο παρόν. Λειτουργεί ως αντικείμενο στο ρήμα εξάρτησης accipe.

«cum in castra revertisset»: Δευτερεύουσα επιρρηματική χρονική πρόταση. Εισάγεται με τον ιστορικό ή διηγηματικό cum που χρησιμοποιείται για τις διηγήσεις του παρελθόντος. Εκφέρεται με έγκλιση υποτακτική, γιατί ο ιστορικός cum υπογραμμίζει τη βαθύτερη σχέση της δευτερεύουσας με την κύρια πρόταση, δημιουργεί μια σχέση αιτίου και αιτιατού ανάμεσά τους (είναι φανερός ο ρόλος του υποκειμενικού στοιχείου που υπάρχει στην υποτακτική) συγκεκριμένα χρόνου

υπερσυντελίκου (revertisset), γιατί εξαρτάται από ρήμα ιστορικού χρόνου (multavit: ιστορικός παρακείμενος) και, σύμφωνα με την ακολουθία των χρόνων, εκφράζει το προτερόχρονο στο παρελθόν. Λειτουργεί ως επιρρηματικός προσδιορισμός του χρόνου στο ρήμα εξάρτησης multavit

5.α. Noli accipere
Ne acceperis

5.β. «quod / quia / quoniam confisus esset» και
«quod / quia / quoniam permotus esset»

6.α. post paucos dies: εμπρόθετη αιτιατική που δηλώνει χρονική ακολουθία (το «μετά»)
per quem: εμπρόθετη αιτιατική του προσώπου που δηλώνει μέσο
capitis: γενική της ποινής

6.β. «Statim hostibus fuga salus petenda fuit».
Πρόκειται για προσωπική σύνταξη, γιατί το ενεργητικό ρήμα (petiverunt) συντάσσεται με αντικείμενο σε αιτιατική.

6.γ. «Quid postea a Nasicā factum sit»
«et fortiore hoste, hasta is transfixus est et armis spoliatus est (ab adulescente)»

7.α. ave/-i non respondente (αφαιρετική απόλυτη)

7.β. «Quid Nasica respondit?»
«corvum doceam parem salutationem»

Από τον Κλασσικό Τομέα
του Φιλολογικό Τμήμα των Φροντιστηρίων
Πουκαμισάς Ηρακλείου συνεργάστηκαν:
Σ. Αναγνωστάκη, Μ. Παγωμένου,
Χ. Πυργιανάκη, Κ.Χριστοδουλάκης